

בת המושבה עליזה שחר:

אורות
הבמה

נוכה ונראה

השעורים לפני שנה. אולם היא לא תשכח לעולם את קסם המחול, לא חיטוש לעולם את התקווה לעלות כרקדנית — אל אור הזרקורים.

מלבד זאת לא חסר לה דבר. בחייה אין כל משברים, כל בעיות. משפחתה שייכת לשכבה הגבוהה ביותר של חברת העירייה-המושבה. היא הייתה שורשים במושבה, אינה מכירה כל מקום אחר מלבדה. היא רגילה לביתה הקטן והנאה, המוקף עציפרי, ללול הקטן ולגירון — כלבה חד-המלעות. היא רגילה גם לימים השקטים-חדוגיגים, הדומים זה לזה כטיפות גשם.

לעליזה אין עדיין תוכניות מגובשות לגבי העתיד. היא אף לא בחרה עדיין בקריירה מסוימת: "אולי אהיה מורה להתעמלות, ואולי סתם מורה. נוכה ונראה".

בינתיים היא מקווה כי הצבא יוציא אותה מן הכוץ של חיי-החובות. היא תבקר במקומות חדשים, תראה דברים חדשים, תהיה חופשית יותר, תשתעשע, אולי גם תטבול בווהר. חיים של זוהר, כמו אלה שמתוארים בסרטים, יכולים להימצא רק בעיר, או בצבא. לאמיתו של דבר חיים אלה משעממים ואפורים לא פחות מחיי העירייה-כפר, כאשר נפגשים בהם במציאות. אולם עליזה עדיין אינה יודעת זאת. היא רק בת 15.

הצבא יקרא לעליזה רק בעוד שלוש שנים. בינתיים עליה לנצל את המעט אשר ברשותה ככל יכולתה. סעם רצחה היא לצאת להתישבות. עתה כבר נשכחה ההתישבות: עליזה שואפת לחיות רק בעיר. היא כבר התרגלה לשלשלת הנצחית של שבתות וימי-חול. היא כבר התרגלה לשיעמום, שיעמום, שיעמום — ולאורות-הבמה הקורצים מרחוק.

"בתיאבון". כמו לרוב המשפחות במושבה פן יש למשפחת שחר משק-עזר קטן. עליזה אינה מחבבת את העבודה בלול. אולם היא יודעת היטב כי הרוצה לאכול עופות, צריך תחילה להאכילם.

"שלום, נרו!" לפני לכתה לחזרות הלהקה האמנותית הרחובתית משחקת עליזה שחר עם הכלב, ידידה הטוב. נרו לא מניח לבני-אדם להכנס לחצר, או לגשת אל עץ השסק.

השאיפה הגדולה של עליזה (עומדת, בחולצה לבנה) היא להתבלט על הבמה, אפילו על הבמה הקטנה של אולן בית-גורדנו הרחובותי. במסגרת הלהקה העירונית המנוהלת על ידי מלחין עמנואל זמיר. היא מתופפת, מחזלת, שרה ורוקדת

עניו האפורות של אהרון דויד גורדון הביטו בעצבות אילמת מתוך מסגרת התמונה אל האולם הגדוש בני נעורים צוהלים. אישם, בארון-הספרים של אבא היו שמורים גם כתביו, רבי-הכרכים, בהם הטיף להונחת כל התעסקות רוחנית ואמנותית למען עבודת-הכפיים היומיומית בחיק הטבע.

מרעיונות אלה לא נותר הרבה בחבורת-הנוער הצוהלת. הערכים החושים, המבריקים, הקוסמים — שהובאו ברובם מעבר לים — דחקו לקרן-זווית את עמל-הכפיים הצנוע. את מקום השקעת החיים בחריש העמוק והאפור של שדות נרחבים תפסו אורות-הגיאון המבריקים מעל לבתי-השעשועים. טבעי הוא הרצון להיות נערץ על החברה בה אתה חי, להיות דומה לגיבורים, ששמם נישא על כל לשון. בישראל 1955 טבעי הוא לרצות להיות כוכב הבד, או הבמה, לחרות את קולך על תקליטים ואת שמך על לוחות הפירסומת העירוניים.

גם עליזה שחר נמנתה על החבורה הצוהלת. היא היתה חברה נלהבת בלהקת הנוער, שאורגנה על-ידי עיריית רחובות ומועצת פועלי העיר, שרה בליחי תזמורת של תופים וחלילים. היא הצטערה על כי הלהקה מתכנסת רק פעם בשבוע, בימי רביעי: "מפני שכל השבוע אין כאן מה לעשות. משעמם, משעמם, משעמם..."

סוילים ומחול

עליזה מעריצה סוילים. לפני זמן מה ערכו היא וחבריה טיול פרטי, הגיעו עד מטולה. עליזה חזרה הביתה כשרגליה מכוסות יבלות. אולם הדבר לא הפיג את תשוקתה לטייל — לכל מקום.

עליזה מעריצה גם את אמנות-הבמה. היא נזכרת בהתלהבות